

SKRYTMÅNS

Av: Kerstin Eriksson, juli -07

I våras blev jag inbjuden till en studiecirkel i tävlingspsykologi. Jag är egentligen inte mycket för sånt, men eftersom alla agilitykompisarna skulle med, så tackade jag ja till denna psykcirkel. Där fick jag höra att det är helt okej att tala positivt om sig själv. Nu tänker jag ta tillfället i akt att göra det.

Jag är uppväxt med syrrans jyckar. Jag skaffade min första egna hund för cirka 17 år sedan. Min hund var lite återhållsam med att hälsa på främmande människor. Fast det hände någon enstaka gång att han helt plötsligt bara sprang fram för att hälsa på någon helt okänd person. "Oj! Ursäkta!", hasplade jag ur mig förvånat samtidigt som jag försökte locka tillbaka min tydligen ouppfostrade byracka. "Det gör inget! Jag e van!", svarade då personen i fråga lugnt, "Alla hundar bara älskar mig. Jag vet inte varför, eftersom jag inte ens har någon hund själv. Det bara är så! Det är väl något jag gör...!"

Eftersom jag själv alltid har haft svårt att få hundar att komma till mig, har jag alltid varit lite avundsjuk på sådana där riktiga hundmänniskor. Människor som får hundar att göra allt för dom, utan att själva tillsynes göra något.

Förra sommaren hände dock något som fick mig att tänka efter...

Det var agilityträningstävling på brukshundklubben. Under bangången kommer en för mig helt okänd hund lös. Hunden rusar runt banan överlycklig. Hans lillmatte (i tonårsåldern) är inte lika lycklig. Hon ropar några ej så trevliga (hm) ord till sin pappa. Rymmarhunden springer nu ut från banan, bort mot den lilla träd-dungen som avgränsar appell-planerna.

Efter att jag har memorerat banan, går jag för att kolla startordningen. Då upptäcker jag att hunden fortfarande är på rymmen! Hunden har nu hittat en väska som han i sprången leker glatt med. Han springer, nej skuttar, runt, runt träd-dungen - överlycklig! Hussen, lillmatten och tre andra (bland annat väskans ägare) försöker förtvivlat få tag i jycken, som nu tycker att tafatt-leken är om möjligt ännu roligare.

"Är det inte någon som har riktigt gott godis att locka med?", undrar en annan hundägare där vi står och ser på "underhållningen". "Jag har bara lite vanligt korv!", svarar jag. Jag bestämmer mig dock för att göra ett försök. När jag går sakta mot träd-dungen tänker jag, medan jag delar korven i småbitar, att varför ska jag inbilla mig att jag ska lyckas få in hunden. De är ju trots allt fem man som har provat.

Den överlycklige hunden råkar komma i hög fart springande rakt mot mig. När han upptäcker mig, tvärnitar han cirka tio meter ifrån.

"Bra! Va duktig du är!", berömmar jag hunden genast och lite överdrivet. Han står kvar, utan att se på mig, med den tilltygade väskan i munnen. Stillastående fortsätter han att leka med väskan. Jag talar vänligt med honom, och går samtidigt sakta med sidan, nästan backande, mot honom.

Hunden ignorerar mig totalt. Han tuggar frenetiskt på väskan. Jag har för avsikt att komma upp intill hans sida. Jycken är tillsynes helt upptagen att tugga på sin, nej, jag menar inte hans, väska.

Plötsligt! När jag har kommit cirka två meter ifrån honom, så slutar han tugga, lämnar väskan och *går fram till mig!* Genast när jag har fått grepp om halsbandet, ger jag honom några korvbitar. Lillmatten dyker upp, börjar skälla på sin hund. "Skäll inte på honom! Han gör ju nu det du vill att han ska göra. Eller?!". uppmanar jag henne. (Jag kunde inte låta bli att tillrättavisa henne.)

När jag sakta går tillbaka mot agilitybanan, fortfarande pillrande på korvbitarna funderar jag på vad som nyss hände. "Han kom till mig!", tänker jag upprymd, men lite förvånad, för mig själv, "Va häftigt!"

Senare förstod jag att det var flera som hade iakttagit oss. "Så du vad hon gjorde! Det där ska jag komma ihåg!", hörde jag en tjej utbrista till sin kompis. Det var alltså inte en dröm som jag nyss hade fantiserat ihop.

Jag svävade på små rosa moln en hel vecka efter detta. "Han kom till mig!", upprepade jag om och om igen för mig själv.

HOS VETERINÄREN

Min äldsta hund, Storpricken, har fått typ eksem i mungiporna. Veterinären försöker raka bort pälsen runt eksemet. Storpricken har aldrig gillat när något surrande kommer i närheten av hans mun. Han får rysningar i hela kroppen. "Usch! Ta bort!", nyser och frustar han. Nu har han ju även ont, så veterinären ger snart upp. "Jag hämtar lite snabbverkande smärtstillande för att spruta på mungiporna!", säger han, och försvinner ut genom dörren.

Det var till och med svårt att spruta på sprayen. Efter en stunds väntan när sprayen borde han börjat verka, gör veterinären nya försök att raka bort pälsen från mungiporna. Men nej, det går bara inte. "Jag går och hämtar en sköterska istället!", säger han, och försvinner ut igen.

Med en suck tänker jag: "Ska det va så himla svårt!". Jag tar upp trim-maskinen. Storpricken ryggar med detsamma. Nu vänder jag istället trim-maskinen åt fel håll, så att den inte klipper. Jag drar den bara surrandes mot hans mungipor. Storpricken ryggar till slut inte längre. Ibland vänder jag dock trim-manskinen åt rätt håll, så att det i alla fall blir lite klippt åt gången. Det går hyfsat.

Dörren öppnas. Veterinären och sköterskan ser på en stund medan jag rakar Storprickens mungipor. "Eh! Matte klarar visst av det där bäst själv... Säg till när du är klar!", säger veterinären. De båda lämnar mig själv med min sjuka hund, deras patient, i deras mottagningsrum. (De ska ha plus i kanten för att de hade självinsikt nog att låta mig göra deras jobb. Att de kunde svälja sin arbetsstolthet.)

Härom dagen skulle jag skrapa bort lite tandsten från Storprickens hörntänder. "Rör inte min mun!", ryggade och frustade han. (Mungipe-eksemen hade för övrigt börjat blossa upp igen.) Jag vet inte riktigt hur, men på något sätt lyckas jag visa för honom att det inte är farligt. Det gör inte ont (I alla fall om han är stilla, så att jag inte slinter.)

Storpricken är förresten 12 år gammal, och döv. Så att tala lugnt med honom är ingen större idé. Efter ett lyckat och slutfört uppdrag tänkte jag efter igen: "Hur gjorde jag egentligen? Har jag efter alla år blivit en sådan där hund-människa?!"

TRIM-DAGS

Min lilla valp Bred-nos, nu fem månader, har jag lite problem med när det är borst- och trimdags. Jag har fullt sjå att förklara för honom att han måste vänta. Att det inte är hans tur än! Men han försöker envist klättra upp på trim-bordet.

Han försöker hoppa upp. Han bjäbbar uppfordrande. Han drar de andra hundarna i svansen, där de ligger på trim-bordet, för att få ned dom. Bred-nos *ska upp!* När det äntligen är hans tur, så borstar jag honom, jag lägger ned honom på sidan, jag klipper klor, jag filar klorna, jag rakar honom ibland med trim-maskinen. Vad gör då lilla Bred-nos?

Jo! Han tuggar oxhudspinne. Lite då och då kollar han in vad jag gör. Sedan fortsätter han tugga på sin pinne. Han kollar in igen vad Matte gör: "Hon grejar med mina klor - vem bryr sig... Var är min pinne! Vad är det som surrar? Aha! Det är den där "surr-grejen" - vem bryr sig... Var är pinnen!"

Sist Bred-nos och jag lekte trim-leken tog hans tuggpinne slut. Då började jag ställa lite mer krav på honom, för jag ville bli klar. "Stilla! Nu rakar vi öron och haka!", sa jag lugnt och bestämt. "Okej!", sa Bred-nos. Som tack för ett gott samarbete fick han en liten godbit. Jag lyfter ner honom från trim-bordet, samtidigt som jag säger: "Nu är du klar!". Bred-nos vill genast upp igen!! Suck. Vad gör jag för fel?

Bred-nos uppfödare varnade mig för att han "kommer bli jobbig". När då?, undrar jag. Jag bara väntar. Fast jag ska nog vara tyst om det. Det kommer nog...

Apropå valpar - det fick mig att fundera på den där lilla valpen på brukshundklubben, som självmant gick ifrån två klappandes och lekandes händer, för att istället hälsa på mig.

Det enda jag gjorde var att sätta mig ned på huk, talandes med valpens matte. Inte förrän valpen var hos mig, hälsade och lekte jag med den. Den andra (ratade) tjejen blev först lite förstummad. Sedan försökte hon förgäves locka tillbaka valpen. Men nej, den stannade hos mig så länge jag var kvar.

Vad har hänt med mig? Varför har en del hundar (ganska många faktiskt) börjat gilla mig? Rör jag mig på något hundligt vis, eller vadå? Har jag blivit en sådan inbiten hund-människa så att jag till och med luktar och stinker hund?

Eller är det så enkelt att det bara beror på att jag alltid har hundgodis i fickan. Som doftar så otroligt gott. Storprickens dietmat, faktiskt. För protein-allergiker!

Ja, nu har jag gjort det. Skrutit!